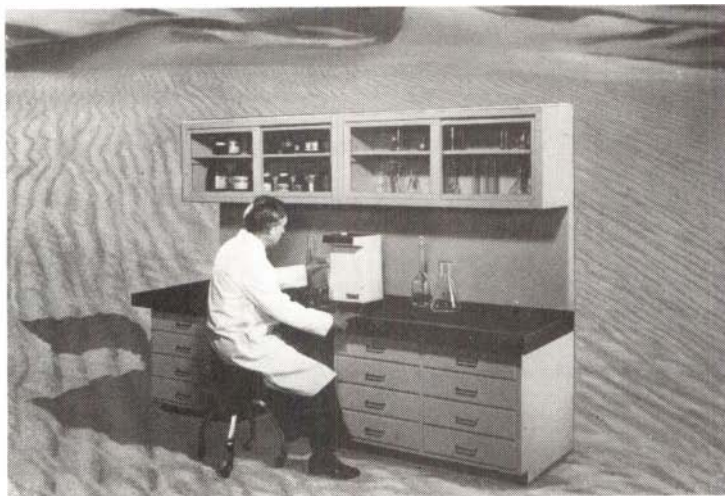

LA RECERCA QUE ENS CAL

A poc a poc es va configurant un panorama que pot començar a enriquir el nostre món de la recerca. En aquest número publiquem a la secció corresponent l'ordre de nomenament del Consell Científic i Tecnològic.

Després de més de dos anys de treball, la Generalitat de Catalunya ha completat l'estol bàsic d'institucions que han de fer possible la reorganització de la nostra recerca. Fa dos anys va ser la constitució de la CIRIT (Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica). Aquesta comissió tenia la missió d'evitar la dispersió d'esforços en el camp de la investigació i canalitzar les primeres iniciatives de política científica. Va resultar la primera iniciativa d'aquest tipus a l'Estat espanyol.

El mateix Estat ha fet un important esforç de reflexió que s'ha concretat en els primers debats per a una possible llei de la recerca. Darrerament, ha estat publicat l'*Informe OPI*, Madrid, juliol 1982, que dona un balanç crític i uns diagnòstics de cara al futur molt interessants. Cal dir que no hi ha una comprensió prou acurada del fet que la futura política científica espanyola ha de ser una síntesi de les polítiques científiques dels diversos organismes autònoms, cosa que és considerada en l'informe com una "complicació". Això no obstant, el conjunt de dades aportades, així com la major part dels diagnòstics que s'hi fan, tenen un interès fora de dubtes. Haurem d'esperar necessàriament algun temps perquè el *Llibre Blanc de la Recerca a Catalunya* ens presenti dades comparatives i diagnòstics alternatius. Però no hi ha hagut només iniciatives del que podríem anomenar els poders públics. El que és realment important és que durant els darrers mesos els mateixos científics han anat elaborant uns materials de primer nivell on s'expressen les qüestions que els afecten més immediatament. En aquest sentit subratllem la realització de les Jornades sobre la Recerca Biològica a Catalunya i la Primera Trobada sobre la Recerca Experimental en Física i Química als Països Catalans, de les quals (ciència) ha donat compte oportunament.

Els investigadors han fet saber la seva preocupació prioritària a servir amb el seu treball el país que els acull. Reclamen una política científica que estableixi prioritats de recerca fonamental i aplicada. Constaten la manca de mitjans, la irracionalitat de l'ús de molts d'ells, les manques molt greus en alguns sectors, la burocratització de la gestió i del funcionament de la major part dels centres, la inestabilitat laboral del personal investigador, molts cops en situació poc definida entre la recerca i la docència, la inexistència de relacions organitzades amb l'estranger, el profund divorci entre els centres de recerca (universitat, CSIC) i les necessitats socials i industrials,... El món de la recerca comença, a més, a suggerir les possibles prioritats que cal establir.

El panorama de fons s'agreja donat que l'Estat no ha fet realitat que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en matèria de recerca i se'n reserva la coordinació i el foment en l'àmbit de l'Estat. Així, no s'ha fet cap traspàs de competències, cosa que dificulta molt la realització de qualsevol política científica.

Els problemes de la nostra recerca són greus però qualsevol observador pot dir que hi ha ganes de resoldre'ls, almenys en la mesura que es pugui. El Consell tot just creat té, doncs, a les seves espatlles una tasca difícil, àmplia i dura. Tanmateix, ja compta a la veu de sectors importants de la comunitat científica, una veu (i gairebé un vot) que l'ha d'orientar encertadament. Els científics i el tècnics catalans i molts ciutadans que ja coneixen la importància de disposar d'una recerca pròpia, dirigiran a partir d'ara les seves expectatives cap a aquest Consell. Esperem que la paciència dels uns i la capacitat dels altres ens proporcionin la recerca que ens cal.